A MÁSNAP WILKINSONNAL

Az üzenet világos volt.

„Légy 12:00-kor a szálloda előtt.

Érted megyek a lányommal és az unokáimmal.

Elviszünk ebédelni.

Aztán együtt töltjük a délutánt, és reméljük, hogy nem fogsz unatkozni.”

Elmosolyodtam.

Azok után, amiket előző nap átéltem, az unalomtól tartottam a legkevésbé.

Pontosak voltak.

Tökéletesen pontosak.

De ezúttal valami más volt.

Nem volt sofőr.

A sofőr szabadnapot kapott.

Maggy ült a volán mögött.

Bevallom, röviden imádkoztam Istenhez.

Nem lelki okokból.

Közlekedési okokból.

Reméltem, hogy minden rendben lesz.

Meglepetések nélkül.

Legalábbis nem ilyen fajta meglepetések nélkül.

Ő viszont tökéletesen nyugodtnak tűnt.

Ugyanazzal a magabiztossággal fogta a kormányt, amellyel egy beszélgetést vezetett.

Vagy döntést hozott.

Vagy egy ülést elnökölt.

Eszembe jutott valami.

Nem mindenki öregszik meg ugyanúgy.

Van, aki abbahagyja a vezetést.

Van, aki abbahagyja az utazást.

Van, aki abbahagyja a döntéshozást.

Maggy nem.

Ő egyszerűen folytatta.

Mintha maga az idő döntött volna úgy, hogy tiszteletből félreáll.

Továbbhaladtunk Londonon keresztül.

Nekem tartották fenn az első ülést.

Azt az ülést, amely rendszerint a vendégé.

Maggy vezetett.

A lánya és az unokái hátul ültek.

Átlagos családnak tűnt.

De nem az volt.

Néhány perc múlva megkérdezték, mit szeretnék enni.

Van-e valami kívánságom.

Habozás nélkül válaszoltam.

„Mindenképpen angol konyhát.”

Mindannyian nevetésben törtek ki.

Nem udvariasan.

Hanem őszintén.

Spontán módon.

Maggy a lánya felé fordult.

Olyan arcot vágott, mint aki éppen bebizonyított egy elméletet.

„Most már érted, miért mondtam neked azokat a dolgokat?”

A lánya mosolygott, és egy szót sem tett hozzá.

Mintha a válaszom megerősített volna valamit, amit már jóval korábban megbeszéltek.

Nem kértem magyarázatot.

A kérdések néha túl korán érkeznek.

A válaszoknak viszont megvan a maguk ideje.

Egyszerűen csak figyeltem azt a különös angol családot.

És az volt az érzésem, hogy valahol, jóval azelőtt, hogy egyáltalán találkoztunk volna, Maggy már eldöntötte, ki vagyok.

Én csak utolértem.

Egy étteremhez értünk.

Nem azok közé a helyek közé tartozott, amelyek az angol arisztokrácia nagy fényűzéséhez tartoznak.

Nem volt egyenruhás portás.

Nem volt rangfitogtatás.

Nem volt mesterkélt kifinomultság.

Abban a pillanatban biztos lettem benne, hogy jól fogunk enni.

A konyha olyan, mint a dolgok művészete.

A legegyszerűbb dolgok szinte mindig a legjobbak.

És Maggy pontosan ilyen volt.

Lakhatott egy kastélyban, és hívhatta villának.

Beszélhetett úgy, mint egy királynő, és vezethetett úgy, mint egy londoni taxis.

Elvihetett a saját története romjaihoz anélkül, hogy elveszítette volna egy angol hölgy méltóságát.

De amikor enni kellett, a tartalmat választotta.

Nem a reprezentációt.

Talán ezért hallgattam őt továbbra is.

A kardjai acélja mögött nem egy intézményt találtam.

Egy asszonyt találtam.

Ferdinando